

[Finansministeren.]

Jeg anførte, sidste Gang jeg havde Ordet, at Statsgælden, der i 1929 var 1 373 Mill. Kr., nu er nedbragt til 1 216 Mill. Kr. Jeg nævnte disse Tal over for Venstreprensens stærke Angreb paa den socialdemokratiske Regering. Nu siger det ærede Medlem, at den virkelige Nedgang i Statsgælden i disse 4 Aar kun er 107 Mill. Kr., men selv om vi holder os til dette Tal, rækker det jo ikke ved mine Udtalelser, men understreger stærkt, at den socialdemokratiske Regering i disse 4 Aar har nedbragt Gælden med dette Beløb og altsaa ikke har sejlet Statsskibet i Sænk. Jeg haaber, at Venstrepresen med tommehøje Bogstaver vil fastslaa det ærede Medlem Hr. Pinholts Udtalelse om, at den socialdemokratiske Regering i 4 Aar har nedbragt Statsgælden med over 100 Mill. Kr.

Det ærede Medlem dvælede ogsaa ved Statens Overtræk i Nationalbanken. Ja, det er naturligt, at naar Kassebeholdningen ved Aarets Afslutning viste et Underskud paa 72 Mill. Kr. og vi endnu ikke har optaget det bevilgede Statslaan paa 85 Mill. Kr., saa maa der være et betydeligt Overtræk. Den sidste Opgørelse — det var den 30. Oktober, altsaa for 2 Dage siden — viste et Overtræk paa 81 Mill. Kr., og dette Overtræk vil selvfølgelig stige noget, naar Postgiroens Penge uddrages.

Det ærede Medlem talte sluttelig om, at man skulde holde Driftsregnskabet for sig og Kapitalregnskabet for sig, og heri er vi ganske enige. Men jeg tør ogsaa hævde, at dette Princip er gennemført fuldt saa stærkt under Finansminister Bramsnæs's Ledelse som tidligere.

Det ærede Medlem Hr. Koefoed klagede over den kommunale Laanekasses Udlaan til Kommunerne og anførte, at naar der skulde betales $4\frac{1}{2}$ til $4\frac{3}{4}$ pCt., saa var det en meget høj Rente, navnlig naar man kunde gaa til Bankerne og laane lige saa billigt og der endog i Nationalbanken var nogle, der optog Laan til $3\frac{1}{2}$ pCt. Jeg ved, at Nationalbanken ikke udlaaner til Kommuner paa længere Aaremaal, saaledes at Kommunerne her vil være afskaarret fra at kunne optage Laan; men om den Rente, som tages af den kommunale Laanekasse, vil jeg gerne sige, at det til alle de Kommuner, der har optaget Laan, er skrevet, at indtil videre er Renten $4\frac{1}{2}$ pCt. plus $\frac{1}{8}$ pCt. halvvaarlig til Administration. Formaalet med den kommunale Laanekasse er at stille Penge til Raadighed til Kommunerne til saa lav en Rente som muligt, men Laanekassens Bestyrelse har ikke

fundet det formaalstjenligt allerede paa nærværende Tidspunkt at udstede Obligationer, saaledes som Bestyrelsen har Ret til; man har søgt midlertidig at faa Pengene paa anden Maade.

Ingen kan derfor i Øjeblikket sige, hvorledes den endelige Rente vil blive, naar Laanekassen har været i Stand til at skaffe sig de 32 Mill. Kr., som Loven fastsætter, at der kan udlaanes til Kommunerne. Det vilde være urimeligt, at de første Kommuner skulde have Laanet til en billigere Rente end de senere ankomne. Naar det hele er udlaant, vil man kunne opgøre, til hvilken Rente Pengene kan udlaanes, og det er Ministeriets og Laanekassens Bestyrelses Mening, at disse Penge skal udlaanes til den billigste Rente. Jeg haaber, det skal lykkes at bringe denne Rente ned, naar det hele er fastlagt.

Det ærede Medlem Hr. Koefoed omtalte endvidere en Sag fra Bornholm, hvor en Mand havde solgt sin Ejendom til en Søn, og havde ladet et Beløb indestaa i Ejendommen. Nu kan Sønnen ikke betale Renterne, og Faderen har derfor undladt at opføre det nævnte Beløb som Indtægt, hvilket Skatteraadet paa Bornholm ikke har villet godkende. Jeg skal herom udtale følgende:

Saafernt Sønnen betaler Renterne, er Faderen pligtig at medregne disse til sin skattepligtige Indkomst uden Hensyn til, om Sønnen har fremskaffet Pengene ved Forøgelse af sin løse Gæld eller gennem sin Indtægt. I dette Tilfælde er Sønnen selvfølgelig berettiget til at fradrage de erlagte Renter i sin skattepligtige Indkomst, hvis han har en saadan.

Betaler Sønnen ikke Renterne, er Faderen dog pligtig at medregne Rentebeløbet til sin Indkomst, saa snart det er forfaldent, medmindre Rentebeløbet efter en Afvejelse af Sikkerheden og Debitors økonomiske Forhold og Fremtid maa anses for uerholdeligt. Sønnen er paa den anden Side berettiget til i sin skattepligtige Indkomst at fradrage som Driftsudgift det forfaldne Rentebeløb, naar det efter hans Forhold ikke kan betragtes som uerholdeligt hos ham.

I Landsoverskatteraadets Meddelelser for Oktober 1933 findes under Nr. 135 en Besvarelse af Landsoverskatteraadet af en Forespørgsel af lignende Art, hvori Raadet gør nærmere Rede for, hvornaar Uerholdelighed kan antages at foreligge. Det tilføjes, at en Nedskrivning fra Faderens Side af en uerholdelig Prioritet ikke medfører Betaling af Gaveafgift.